

Danielin kirja - Kuusikymmentäviisi

Profeetallinen paljastuminen: 18. heinäkuuta 2020 tapahtuneen pettymyksen ymmärtäminen ja keskiyön huudon viimeisinä päivinä avautuva sanoma

Jeff Pippenger
2024-01-29

18. heinäkuuta 2020 saapui ensimmäinen pettymys Jumalan viimeisten päivien uskonpuhdistusliikkeelle. Se merkitsi tienviittaa kolmannen Voi-huudon historiassa, joka on myöhäissateen historiaa ja myös sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen historiaa. Tätä historiaa on kuvattu jokaisessa pyhän historian uskonpuhdistusliikkeessä, ja sitä kuvasi erityisemmin milleriittiliikkeen historia, ja sitä havainnollistaa vertaus kymmenestä neitsyestä, ja se edustaa sitä profeetallista historiaa, jonka jokainen profeetta tunnisti.

18. heinäkuuta 2020 edustaa liikkeen ensimmäistä pettymystä, ja sellaisena se merkitsee viivytyksen ajan saapumista kymmenen neitsyen vertauksessa ja Habakukissa. Milleriläisessä historiassa nähtiin, että juuri sama todistusaineisto, joka johti heidän virheelliseen julistukseensa, osoitti oikean ajan. Kymmenen neitsyen vertauksen viivytyksen ajan nähtiin tuolloin olevan nykyhetken totuus, ja tuo viivytyksen aika oli sama viivytyksen aika Habakukin toisessa luvussa. Kymmenen neitsyen vertaus toistuu kirjaimellisesti, ja tämä todellisuus osoittaa, että ainoastaan ne, jotka olivat osallisia pettymyksessä, ovat ehdokkaita olemaan joko viisas tai tyhmä neitsyt.

Laodikealaisen adventismin suuri joukko koeteltiin kolmannen Voi-huudon saapuessa 11. syyskuuta 2001, ja kun epäonnistunut ennustus 18. heinäkuuta 2020 jäi toteutumatta, laodikealainen adventismi jätettiin jälkeen ajelehtimaan päämäärättömästi takaisin kohti Roomaa, samoin kuin protestantit milleriläisessä historiassa.

Milleriläiset eivät ainoastaan tunnistanee viipymisen aikaa kymmenen neitsyen vertauksen täyttymykseksi, vaan he näkivät myös, että Habakukin kirjassa annettu käsky odottaa näkyä, vaikka se viipyisi, oli sama profeetallinen tienviitta. Habakuk vahvistaa näin, että näky, joka oli virheellisesti esitetty ja joka oli aiheuttanut ensimmäisen pettymyksen, oli se näky, joka lopussa ”puhui”.

Sillä näky odottaa vielä määrättyä aikaa, mutta lopussa se puhuu eikä valhettele; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se toteutuu, eikä se viivästy. Habakuk 2:3.

Sanoma, joka aiheutti ensimmäisen pettymyksen, oli sama sanoma, jonka oli määrä tulla tunnustetuksi pian täytyväksi, mutta se oli yhä sanoma, joka perustui niihin aikaisempiin profeetallisiin perusteluihin, joita käytettiin ensimmäisessä virheellisessä julistuksessa.

Milleriläisessä historiassa entisen liiton kansaa koeteltiin ensin, sen jälkeen uuden liiton kansaa koeteltiin. Koetus alkoi protestanteille, kun Ilmestyskirjan kymmenennen luvun ensimmäinen enkeli ja Ilmestyskirjan neljännen toista luvun ensimmäinen enkeli (sillä ne ovat sama enkeli)

laskeutuivat 11. elokuuta 1840. Heidän koetuksensa päättyi ensimmäiseen pettymykseen ja Ilmestyskirjan neljännentoista luvun toisen enkelin saapumiseen.

Milleriläisessä historiassa milleriläisten koetus alkoi toisen enkelin saapumisesta ensimmäisen pettymyksen aikaan ja päättyi Keskiyön huudon saapumiseen, jonka sisar White esittää enkelten joukkona, joka liittyy toiseen enkeliin. Pyhän Hengen voimasta ne milleriläiset, jotka tunnistivat ja vastaanottivat Keskiyön huudon sanoman, erotettiin sitten niistä milleriläisistä, jotka eivät tunnistanee sanomaa, joka lankesi kaikkialla heidän ympärillään. Lokakuun 22. päivänä 1844 kolmas enkeli saapui, ja näky, joka oli viipynyt, puhui silloin.

Sataaneljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisen historiassa entisen liiton kansa koeteltiin ensin, sitten uuden liiton kansa. Koetus alkoi laodikealaiselle adventismille, kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin ensimmäinen ääni ja Ilmestyskirjan neljännentoista luvun kolmas enkeli (sillä he ovat sama enkeli) laskeutui 11. syyskuuta 2001. Heidän koetuksensa päättyi 18. heinäkuuta 2020 tapahtuneeseen pettymykseen.

Kolmannen enkelin liikkeessä sadaneljällekymmenen neljänlletuhannelle tarkoitettu koetus alkoi ensimmäisen pettymyksen saapuessa ja päättyy Keskiyön huudon sanoman saapumiseen. Pyhän Hengen voiman alaisina ne, jotka nyt tunnistavat ja vastaanottavat Keskiyön huudon sanoman, erotetaan silloin niistä tyhmistä ja jumalattomista, jotka eivät tunnistanee sitä monitahoista sanomaa, joka nyt lankeaa kaikkialla heidän ympärillään.

Pian tulevan sunnuntailain aikana puhuu Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkelin toinen ”ääni”, joka on myös se näky, joka ”viipyi” puhumasta. Se edustaa myös kolmannen enkelin sanomaa, joka ”paisuu” suureksi huudoksi.

Keskiyön huuto esitetään monina enkeleinä, jotka yhtyvät edelliseen enkeliin. Keskiyön huudon sanomassa on useita osatekijöitä, jotka yhdessä muodostavat koko sanoman, ja enkelit ovat sanomien vertauskuvia. Milleriittien historiassa se uranuurtaja, joka tunnistettiin johtavaksi hahmoksi todellisen Keskiyön huudon sanoman kokoamisessa ja esilletuomisessa, oli Samuel S. Snow. Tässä historiassa on hyvin dokumentoitu, että Snow’n ymmärrys Keskiyön huudon sanomasta kehittyi tietyn ajanjakson kuluessa.

Tuo historia toistuu kirjaimellisesti, ja viimeisen Keskiyön huudon sanoma on kehittynyt julkisesti heinäkuun 2023 lopusta lähtien. Se ei ole ainoastaan islamia koskeva sanoma, vaan siihen sisältyy myös sanoma sadan neljäkymmenen neljän tuhannen sinetöimisestä. Siihen sisältyy ilmoitus siitä, että maan pedon molemmat sarvet käyvät kumpikin läpi ”kuoleman ja ylösnousemuksen”, samalla kun ne ovat rinnakkaisia pedon kuvan kanssa, joka samassa historiassa täyttää profeetallisen arvoituksen, että ”kahdeksas on yksi niistä seitsemästä”. Siihen sisältyvät myös ne ilmoitukset, jotka liittyvät Seitsemän ukkosenjylinän ”kätkeytyyn historiaan”, ja se täyttää profeetallisen arvoituksen siitä, että hylätystä ”kivistä” tulee ”kulmakivi”, kun 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa” paljastuu langaksi, joka kutoo yhteen kaikki Millerin historian totuudet niiden totuuksien kanssa, jotka avattiin sineteistään lopun aikana vuonna 1989. Psalmista ilmaisee asian näin:

Kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiven pääksi. Tämä on Herran teko; se on ihmeellinen meidän silmissämme. Tämä on se päivä, jonka Herra on tehnyt; iloitkaamme ja riemuitkaamme siitä. Psalmi 118:22–24.

”Kivi”, joka oli ensimmäinen ”jalokivi”, jonka William Miller löysi (ja jalokivet ovat kiviä), on ”päivä, jonka Herra on tehnyt”. Edellisissä kirjoituksissa on osoitettu, että sapattikäskyn rakenne ja sanamuoto ovat yhdenmukaiset pyhän seitsemän jakson rakenteen kanssa, sellaisena kuin se esitetään 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessäviidennessä luvussa. Lepääminen seitsemäntenä päivänä oli esikuva maan lepäämisestä seitsemäntenä vuonna, ja kun näitä kahta käskyä tarkastellaan tällä tavoin, ne todistavat, että päivä edustaa vuotta Raamatun profetiassa.

Ne osoittavat myös, että se ymmärrys, jota Miller julisti Jumalan vihastuksesta ”seitsemän aikaa” 3. Mooseksen kirjan kahdennessakymmenennessä kuudennessa luvussa, esitetään ”päivänä”, sillä Herra asetti pyhän seitsemän vuoden jakson yhtä varmasti kuin Hän loi taivaat ja maan kuudessa päivässä ja lepäsi seitsemäntenä.

Kun Jeesus päätti vertauksen viinitarhasta, Hän esitti fariseuksille kysymyksen.

Kun siis viinitarhan herra tulee, mitä hän tekee niille viinitarhureille? He sanoivat hänelle: Hän hävittää armotta nuo pahat miehet ja vuokraa viinitarhansa toisille viinitarhureille, jotka antavat hänelle hedelmät niiden aikoina. Jeesus sanoi heille: Ettekö ole koskaan lukeneet kirjoituksista: Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi; Herralta tämä on tullut, ja se on ihmeellinen meidän silmissämme? Sen tähden minä sanon teille: Jumalan valtakunta otetaan teiltä pois ja annetaan kansalle, joka tuottaa sen hedelmät. Ja joka tähän kiveen kaatuu, se ruhjoutuu; mutta jonka päälle se kaatuu, sen se murskaa tomuksi. Ja kun ylipapit ja fariseukset olivat kuulleet hänen vertauksensa, he ymmärsivät, että hän puhui heistä. Matteus 21:40–45.

Viinitarhan vertaus on vertaus siitä, kuinka entinen valittu kansa sivuutetaan ja valtakunta annetaan uudelle valitulle kansalle. Jeesuksen mukaan se ”kivi”, joka hylättiin, on se ”kivi”, joka joko pelastaa tai tuhoaa sen mukaan, kuinka se otetaan vastaan. Tämän ”kiven” täytyy olla raamatullinen totuus siinä asiayhteydessä, jossa Jeesus sitä käyttää, sillä sillä on kyky tuottaa vanhurskasta hedelmää, ja Kristuksen vanhurskaus syntyy miehissä ja naisissa ainoastaan silloin, kun he ottavat vastaan Hänen totuuden sanansa.

Pyhitä heidät totuudessasi; sinun sanasi on totuus. Joh. 17:17.

”Kivi” on oppi, joka joko hyväksytään tai hylätään, ja Jeesus on Sana, ja Apostolien teoissa Pietari tunnistaa ”kiven” Kristukseksi.

Olkoon teille kaikille ja koko Israelin kansalle tietävä, että Nasaretilaisen Jeesuksen Kristuksen nimen kautta, hänen, jonka te ristiinnaulitsitte ja jonka Jumala herätti kuolleista, tämän nimen kautta tämä mies seisoo terveenä teidän edessänne. Hän on se kivi, jonka te rakentajat hylkäsitte ja joka on tullut kulmakiveksi. Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän tulisi pelastua. Ap. t. 4:10–12.

Ja sitten ensimmäisessä Pietarin kirjeessä hän vie ”kiven” symboliikan vielä pidemmälle, mutta pitää sen samassa yhteydessä, jossa entinen liittokansa siirtyy syrjään ja uusi valittu kansa valitaan, joka hänen sanojensa mukaan ”ennen ei ollut kansa, mutta nyt on Jumalan kansa; joka ei ollut saanut laupeutta, mutta nyt on saanut laupeuden.”

Hänen tykönsä tullessanne, hänen, joka on elävä kivi, ihmisten tosin hylkäämä, mutta Jumalan valitsema ja kallis, rakentukaa tekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle otolliset. Sentähden myös Raamatussa sanotaan: "Katso, minä panen Siioniin kulmakiven, valitun, kalliin; ja joka häneen uskoo, ei ole joutuva häpeään." Teille siis, jotka uskotte, hän on kallis, mutta tottelemattomille: "Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulman pääksi" ja "loukkauskiveksi ja pahennuksen kallioksi" niille, jotka sanaan kompastuvat, koska ovat tottelemattomia; ja siihen heidät on pantukin. 1 Piet. 2:4–8.

Pietari sanoo entisestä valitusta kansasta: ”niille, jotka ovat tottelemattomia, se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiven pääksi, ja kompastuskiveksi ja loukkauksen kallioksi niille, jotka sanaan kompastuvat ollen tottelemattomia; siihen heidät myös oli määrätty.”

यीशु को नीव के प्रत्येक पवतिर प्रतीक द्वारा प्रस्तुत किया गया है।

Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna kuin sen, joka on pantu, ja se on Jeesus Kristus. 1. Korinttolaiskirje 3:11.

Perustus, jonka milleriläiset rakensivat, oli Iankaikkinen Kallio (Kivi).

”Varoitus on tullut: Mitään sellaista ei saa päästää sisään, mikä horjuttaisi sen uskon perustusta, jonka varaan olemme rakentaneet siitä lähtien, kun sanoma tuli vuosina 1842, 1843 ja 1844. Olin mukana tässä sanomassa, ja siitä lähtien olen seisonut maailman edessä uskollisena sille valolle, jonka Jumala on meille antanut. Me emme aio siirtää jalkojamme siltä perustalta, jolle ne asetettiin, kun päivä päivältä etsimme Herraa hartaassa rukouksessa, valoa etsien. Luuletteko, että voisin luopua siitä valosta, jonka Jumala on minulle antanut? Sen on oltava kuin iankaikkinen Kallio. Se on ohjannut minua siitä asti, kun se annettiin.” Review and Herald, 14. huhtikuuta 1903.

Ensimmäinen jalokivi, jonka Miller löysi ja josta tuli osa milleriläistä perustusta, joka on iankaikkinen Kallio, oli Kolmannen Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa”, ja juuri tämä ”seitsemän aikaa” oli ensimmäinen perustavaa laatua oleva totuus, jonka syrjään panivat ne milleriläiset pioneerit, jotka olivat juuri rakentaneet milleriläisen perustuksen. Rakentajien tuli hylätä tuo peruskivi. Tuo ”kivi”, joka on Kristuksen esikuva, on myös se päivä, jonka Herra teki, sillä hän teki seitsemännen päivän lepopäiväksi ja seitsemännen vuoden vuodeksi, jolloin maa lepäisi. Vuonna 1863 peruskivi hylättiin, mutta siitä on tuleva ”kulmakiven pää” ja ”kompastuskivi” tottelemattomille.

Kolmannen voi-huudon islamin sanoma on sadan neljänkymmenenneljän tuhannen uudistusliikkeen teema, ja koetusprosessi alkoi, kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun enkeli laskeutui, samaan aikaan kun New Yorkin suuret rakennukset syöstiin maahan 11.

syyskuuta 2001. Adventismi vaikenä siitä profeetallisesta tunnistamisesta, että 11. syyskuuta 2001 oli ”itātuulen päivän” saapuminen. Heidät jätettiin jälkeen 18. heinäkuuta 2020, kun Ilmestyskirjan yhdenkentoista luvun kaksi todistajaa tapettiin sen suuren kaupungin kaduilla. Adventismin koetus oli päättynyt, ja niiden koetus, jotka olivat tunnustaneet tunnistavansa islamin sanoman, oli käynnissä.

Maattuaan kuolleina kaduilla heinäkuun 2023 loppuun asti kuolleet kuivat luut herätettiin sitten Hesekielin ensimmäisen sanoman kautta. Hesekielin toinen sanoma on kolmannen Voi-huudon islamin neljän tuulen sanoma, joka edustaa Keskiyön huudon sanoman asteittaista avaamista sineteistä, sen sanoman, joka on viivästynyt näky ja koko liikkeen ajanjakson teema. Sen jälkeen erilaisia totuuksia avattiin sineteistä, sillä Keskiyön huudon sanoma edustaa monitahoista sanomaa. Ensimmäinen totuus, joka kohtasi kuolleet kuivat luut, oli ensimmäinen totuus, jonka laodikealainen adventismi hylkäsi, ja se edustaa totuutta, joka merkitsee Laodikean siirtymistä Philadelphiaan.

Totuus on sinetöimissanoma, ja sen vuoksi sen täytyy juurtua sekä älyllisesti että hengellisesti. Ei riitä, että tunnistetaan se ajanjakso, jolloin kaksi todistajaa makasi kuolleena kadulla, ”seitsemän ajan” hajottamisen vertauskuvaksi; se edellyttää myös totuuden kokemuksellista vastaanottamista.

Millerin jalokivet, jotka edustavat vuonna 1798 lopun aikana avattuja totuuksia, tulevat viimeisten päivien neitsyiden koetuksiksi. Kokemus totuuteen asettumisesta ”hengellisesti” esitetään Millerin ensimmäisessä jalokivessä, ja ”älyllistä” asettumista totuuteen edustaa kolmannen voihuudon islamia koskeva sanoma. Parannukseen ja synnintunnustukseen kutsu, jota ”seitsemän aikaa” edustaa, osoittaa työn, joka suoritetaan yhdessä Kristuksen kanssa kaikkeinpyhimmässä, ja jota ”mareh”-näky edustaa.

Kolmannen vitsauksen islamia koskevaa ”älyllistä” ymmärrystä edustaa ”chazon”-näky, ja molempia vaaditaan niiltä, jotka sinetöidään. Vuonna 1863 Laodikean adventismi päätti rakentaa Jerikon uudelleen ja jätti Jerusalemin ennalleen palauttamisen työnsä. Jeriko on vaurauden vertauskuva, kuten myös Laodikean sokeus sitä edustaa.

”Yksi maan vahvimmista linnoituksista — suuri ja rikas Jerikon kaupunki — oli aivan heidän edessään, vain lyhyen matkan päässä heidän leiristään Gilgalissa. Hedelmällisen tasangon laidalla, joka runsain määrin tuotti tropiikin rikkaita ja moninaisia antimia, tämä ylpeä kaupunki, jonka palatsit ja temppelit olivat ylellisyyden ja paheen tyyssijoja, tarjosi mahtavien vallivarustustensa takaa uhmaa Israelin Jumalalle. Jeriko oli yksi epäjumalanpalveluksen tärkeimmistä keskuksista ja erityisesti omistautunut Astartelle, kuun jumalattarelle. Tähän keskittyi kaikki se, mikä oli kanaani-laisten uskonnossa halpamaisinta ja turmelevintä. Israelin kansa, jonka mielessä heidän syntinsä Beth-Peorissa tuottamat kauhistuttavat seuraukset olivat vielä tuoreina, saattoi katsella tätä pakanakaupunkia vain inhon ja kauhun vallassa.” Patriarchs and Prophets, 487.

”Kivi”, jonka rakentajat hylkäsivät vuonna 1863 rakentaessaan uudelleen Jerikoa, oli ”seitsemän aikaa”, joka viimeisinä päivinä tulisi totuudeksi (jalokiveksi) ja josta tulee ”kulmanpää”, sillä se on totuus, joka kutoo yhteen adventismin alun milleriläisten liikkeessä ja adventismin lopun sadan

neljäkymmenen neljän tuhannen liikkeessä. Tuo jalokivi, joka on ”seitsemän aikaa”, on myös ”se päivä, jonka Herra on tehnyt”, ja se on Kristus itse, sillä Hän on Sana, ja Hän on ”Totuus”. Islamin aihepiiri on se tema, joka saa aikaan sekä entisen että uuden valitun kansan puhdistamisen, ja kaksinkertainen puhdistaminen alkoi 11. syyskuuta 2001, joka oli ”itätuulen päivä”. Sinä päivänä vartijoiden tuli laulaa aivan sama laulu, jonka Kristus lauloi julistaessaan vertauksen viinitarhasta. Sata neljäkymmentä neljä tuhatta laulavat Mooseksen laulun (”seitsemän aikaa”) ja Karitsan laulun.

Ja minä näin ikään kuin tulisen lasisen meren; ja ne, jotka olivat saaneet voiton pedosta ja sen kuvasta ja sen merkistä ja sen nimen luvusta, seisoivat lasisen meren rannalla, ja heillä oli Jumalan kantelet. Ja he veisasivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja Karitsan virttä sanoen: Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä pyhien Kuningas. Ilmestys 15:2, 3.

”Karitsa” on Kristus, joka teurastettiin, ja Hänet teurastettiin kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen päivän keskivaiheilla, sitoen näin yhteen Hänen elämänsä ja verensä uhrin (jossa Hän vahvisti liiton) sekä Mooseksen ”Hänen liittonsa riidan” 3. Mooseksen kirjan luvussa kaksikymmentäkuusi. Mooseksen ja Karitsan laulu on profeettallisen historian chazonin laulu ja Hänen ”ilmestymisensä” marehin laulu. Se on älyllisen ja hengellisen ymmärryksen laulu, sellaisena kuin sitä edustavat Danielin kirjan kahdeksannen luvun kaksi näkyä. Se on liittokansan laulua, kun sitä tuomitaan ja se sivuutetaan, samalla kun uusi valittu kansa valitaan. Valintaprosessi, ja sen tähden laulu, alkoi 11. syyskuuta 2001.

Jaakobista versovat juurtuvat; Israel kukoistaa ja puhkeaa kukkaan ja täyttää maanpiirin kasvonsa hedelmällä. Onko hän lyönyt sitä niin kuin hän löi niitä, jotka sitä löivät? Vai onko se surmattu sen surman mukaan, jolla hänen surmaamansa surmattiin? Mitalla, kun se versoo esiin, sinä käyt oikeutta sitä vastaan; hän hillitsee rajun tuulensa itätuulen päivänä. Sen tähden tällä tavalla Jaakobin vääryys sovitetaan; ja tämä on kaiken hedelmänä hänen syntinsä poistaminen: kun hän tekee kaikki alttarin kivet kalkkikivien kaltaisiksi, murskatuiksi kappaleiksi, eivät asera-paaluja eivätkä patsaskuvat enää pysy pystyssä. Mutta varustettu kaupunki jää autioksi, asuinpaikka hylätään ja jätetään kuin erämaa; siellä vasikka käy laiturilla, siellä se lepää ja kaluaa sen oksat. Kun sen oksat ovat kuivuneet, ne katkaistaan; naiset tulevat ja sytyttävät ne tuleen. Sillä se on kansa vailla ymmärrystä; sentähden hän, joka sen teki, ei armahda sitä, ja hän, joka sen muodosti, ei osoita sille suosiota. Ja sinä päivänä Herra puistaa hedelmät virran uomasta aina Egyptin puroon asti, ja teidät kootaan yksitellen, te israelilaiset. Ja sinä päivänä suuri pasuuna soi, ja he tulevat, jotka olivat menehtymäisillään Assyrian maassa, sekä karkotetut Egyptin maassa, ja kumartavat Herraa pyhällä vuorella Jerusalemissa. Jesaja 27:6–13.

Oikein ymmärrettyinä nämä jakeet osoittavat ajanjakson 11. syyskuuta 2001:stä pian tulevaan sunnuntailakiin asti. Jae kuusi yksilöi koko historian osoittamalla kasvin alun, joka juurtuu, sitten kukkii ja tekee nuppuja, ja lopulta täyttää maan hedelmällä. Maan täyttävä hedelmä tekee niin ”hetken” aikana, joka on sunnuntailain kriisi. Samalla kun Kristus silloin kokoaa hedelmänsä aittaansa, hän tuo myös tuomion Babylonin ylle. Tuomio, joka tapahtuu sinä aikana, jolloin maa täyttyy hedelmällä, esitetään jakeessa seitsemän, kun esitetään kaksi kysymystä: ”Onko hän häntä

lyönyt, niin kuin hän löi niitä, jotka löivät häntä? tahi onko hänet surmattu sen surman mukaan, jolla hänen surmaamansa surmattiin?”

Sitten jakeessa kahdeksan myöhäissateen vihmonta merkitään ilmauksella: ”määrässä”. Se, mikä saa kasvit versomaan, on sade, ja kun myöhäissateen alku merkitään, se merkitään alkavaksi ”määrässä, kun se versoo esiin”. Kun myöhäissade alkaa, se vuodatetaan ”määrässä”, sillä sitä ei vuodateta ilman määrää, jos elonkorjuu on sekoitus aitoa ja vääriä.

”Jokainen todella kääntynyt sielu haluaa palavasti johdattaa muita harhan pimeydestä Jeesuksen Kristuksen vanhurskauden ihmeelliseen valoon. Jumalan Hengen suuri vuodatus, joka kirkastaa koko maan hänen kirkkaudellaan, ei tule ennen kuin meillä on valaistu kansa, joka kokemuksesta tietää, mitä merkitsee olla Jumalan työtovereita. Kun meillä on täydellinen, koko sydämen käsittävä antautuminen Kristuksen palvelukseen, Jumala tunnustaa tämän tosiasian vuodattamalla Henkensä ilman määrää; mutta näin ei tapahdu niin kauan kuin suurin osa seurakunnasta ei ole Jumalan työtovereita. Jumala ei voi vuodattaa Henkeään, kun itsekkyyks ja oman itsen hemmottelu ovat niin ilmeisiä; kun vallitsee henki, joka, jos se pantaisiin sanoiksi, ilmaisisi Kainin vastauksen: ’Olenko minä veljeni vartija?’ Jos tälle ajalle tarkoitettu totuus, jos joka puolella tihenevät merkit, jotka todistavat, että kaiken loppu on lähellä, eivät riitä herättämään niiden nukkuvaa voimaa, jotka tunnustautuvat tuntevansa totuuden, silloin pimeys, joka on verrannollinen loistaneeseen valoon, kohtaa nämä sielut. Heidän välinpitämättömyydelleen ei ole vähäisintäkään puolustuksen varjoa, jonka he voisivat esittää Jumalalle lopullisen tilinteon suurena päivänä. Heillä ei ole mitään syytä esittää sille, miksi he eivät eläneet, vaeltaneet ja työskennelleet Jumalan sanan pyhän totuuden valossa ja siten käytöksellään, myötätunnollaan ja innollaan ilmaisseet synnin pimentämälle maailmalle, ettei evankeliumin voimaa ja todellisuutta voitu kiistää.” Review and Herald, 21. heinäkuuta 1896.

Sisar White yksilöi tämän kohdan hetkeksi, jolloin Ilmestyskirjan enkeli laskeutuu, sillä hän sanoo: ”Jumalan Hengen suuri vuodatus, joka valaisee koko maan hänen kirkkaudellaan.” Toisessa kohdassa, jota olemme usein lainanneet näissä artikkeleissa, hän osoitti, että kun ”New Yorkin suuret rakennukset” ”syöstään maahan”, ”Ilmestyskirjan kahdeksastoista luku, jakeet yhdestä kolmeen, täyttyy”.

Jatkamme näitä ajatuksia seuraavassa artikkelissa.

Nyt minä laulan rakkaalleni laulun rakkaastani ja hänen viinitarhastaan. Rakkaallani oli viinitarha erittäin hedelmällisellä kukkulalla. Hän aidasi sen, raivasi siitä kivet, istutti siihen jaloimman viinipuun, rakensi tornin sen keskelle ja hakkautti siihen myös viinikuurnan. Ja hän odotti sen tuottavan rypäleitä, mutta se tuotti villirypäleitä. Ja nyt, te Jerusalemin asukkaat ja Juudan miehet, tuomitkaa, pyydän minä, minun ja viinitarhani välillä. Mitä olisi voitu enää tehdä minun viinitarhalleni, mitä minä en olisi siinä tehnyt? Miksi se, kun minä odotin sen tuottavan rypäleitä, tuotti villirypäleitä? Ja nyt, kuulkaa: minä ilmoitan teille, mitä minä teen viinitarhalleni. Minä poistan siltä aidan, ja se joutuu syötäväksi; minä murran sen muurin, ja se tallataan maahan. Minä teen sen autioksi: sitä ei leikata eikä kuokita, vaan siihen kasvaa orjantappuroita ja ohdakkeita. Minä käsken myös pilviä, etteivät ne anna sille sadetta. Sillä

Herra Sebaotin viinitarha on Israelin heimo, ja Juudan miehet ovat hänen mieluisa istutuksensa. Hän odotti oikeutta, mutta katso, veritekoja; vanhurskautta, mutta katso, valitushuuto. Jesaja 5:1–7.